

[Statsministeren]

lig er tilrettelagt på en sådan måde, at der er taget ligestillingshensyn. Jeg vil med en enkelt betegnelse sige, at ligestillingsrådet er det vågne øje, der skal følge os og bidrage til, at vi er, om jeg så må sige, på rette vej.

Jeg kunne for det andet også nævne ligestillingsrådets indsats i forhold til de debatter, der har været om ligestilling i Nordisk Råd.

Jeg kunne for det tredje påvise det ret omfattende oplysnings- og informationsarbejde om ligestillingsproblemer – det er jo vigtigt, fordi der er tale om traditioner og vanetænkning – der er ydet ved en betydelig indsats.

Jeg kunne for det fjerde også nævne, at den beskæftigelsesplan, som folketinget har gennemført, også var en plan, som i høj grad var præget af de tanker og synspunkter, som kom frem fra ligestillingsrådet om, at der skulle være arbejde og beskæftigelsesplaner, der på den ene eller den anden måde tilgodeså job, som man fandt det naturligt at kvinder kunne gå ind i.

Jeg mener, at det er en god ting, at vi nu gør dette ligestillingsråd til et lovgivningsanliggende, ligesom fra folketingets side konfirmerer den tanke, der foreløbig administrativt har fungeret i to år. Når man gør det sammen med den lovgivning, som arbejdsministeren foreslår, og som altså er et resultat af direktiver fra EF, er der ligesom en helhed over vores ligestillingspolitik, og det er en god ting.

Lad mig slutte med at sige, at ligestillingsarbejdet i Danmark er nået længere end i de fleste andre lande. Hvorfor? Naturligvis fordi man ikke overlader det til tilfældighederne, om der sker noget på dette område, men derimod fordi man ganske bevidst arbejder med disse ting, holder en debat levende, arbejder med det ude på arbejdspladserne, ude i de faglige organisationer, og altså også bevidst arbejder med disse ting, når det gælder lovgivningsarbejdet. På denne baggrund er jeg glad for den modtagelse, der trods kritiske bemærkninger kom fra forskellig side. Det er helt tydeligt, at vi har muligheder for at få et solidt flertal. Så optimistisk vil jeg sige allerede ved første behandling, et solidt flertal for lovgivning på de områder, som der her er fremlagt forslag om.

Inge Fischer Møller (S):

De første bemærkninger, jeg har, er rettet til fru Grethe Fenger Møller. Jeg har noteret mig, at jeg ikke har fået svar på mine direkte spørgsmål, men jeg kan til gengæld også godt forstå, hvis det er vanskeligt i en så presset situation at besvare de spørgsmål, jeg stillede, så derfor skal jeg vise imødekommenhed og sige, at hvis det gør det lettere for fru Grethe Fenger Møller at besvare spørgsmålene i udvalgsarbejdet, som vel begynder i næste uge, så vil jeg stille mig meget tilfreds med det.

Men jeg vil godt benytte anledningen til at uddybe, hvorfor det var vigtigt for mig at præcisere den forskellighed, der kunne ligge i opfattelserne. Hvis vi ikke sikrer nogle regler, der hindrer arbejdsgiverne i at kunne fyre gravide kvinder, bliver vi også ved med at fortsætte den opdeling, vi har i vores samfund, hvor vi ikke på lige fod med alle andre accepterer børnene som medborgere. En af måderne til at nedbryde det kunstige skel vil være på helt naturlig vis at beskytte de gravide kvinder, for ligegyldigt hvordan vi vender og drejer det forslag, og hvor meget vi måske personlig kunne ønske det, kunne vi jo ikke tvinge mændene til at føde børnene hver anden gang. Det kan jo af biologiske grunde ikke lade sig gøre. Derfor mener jeg også, at det forslag, som arbejdsministeren har lagt frem, har et videre perspektiv, nemlig at samfundet, og det er os alle sammen, i højere grad vil blive ansvarlige, når det drejer sig om at acceptere børnene og påtage sig det ansvar, der følger med her.

Til fru Mette Madsen vil jeg godt sige, at jeg lyttede lidt spændt, da der kom nogle bemærkninger til § 11, og hvor fru Mette Madsen spurgte, om det nu ville blive forbudt at annoncere efter en Ophelia. Arbejdsministeren har svaret, og jeg vil gerne supplere med at sige, at vi piger eller kvinder fortsat kan glæde os over, at man godt må annoncere på det område, så vi kan jo med glæde kigge i annoncer. Man må fortsat også annoncere efter en nydelig og pæn Hamlet.

Til hr. Honoré, der var lidt skeptisk stillet over for annonceringsformen, vil jeg sige, som arbejdsministeren jo også nævnte, at vi var lidt konservative i vores tankegang. Der er nok ingen tvivl om, at vi alle sammen er allermost konservative eller traditionelle i tankegangen, når det drejer sig netop om kønsrollespørgsmål. Men jeg ved, at man bl.